

S Z E M L E

Vári Fábián László

ÖRDÖGLAKAT

Az ég alatt kihűl a tó, –
az ember
steril tükrébe dermed.
Hol a lámpagyújtogató?
Vesztettül sötét,
Uram, a vermed...

Hogy kékek
a marsi éjszakák,
s az óceánmélyi
füvek fehérek?

Ó, nem sejtettem én soha,
egymás nyakszirtjét
átharapva
mint fogyatkoznak
a domináns gének.

Valaki a törvényt lapozza,
a másik a deszkákon villog,
de aki a zátonyok foglya,
homlokába sütve a billog,
palackpostáját ki töri fel,
ki kíváncsi üzenetére?

Az áramütött gólyapár
vére hogy éghet feketére
az augusztusvégi start előtt?

Hát rettegjük, s figyeljük őt,
ki fényszerszámaít ápolgatva
az égitesteket gyűjtogatja,
mert furfangosak az idők.

Lecsap a víz a földi tájra,
lakat kerül
az ágyékra, szájra,
s nem oldja ki a szeretet
az ördögi szerkezetet.

(Bárka, 2005/6.)

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ 1951-BEN SZÜLETETT TISZAÚJLAKON. VERSET ÍR. BERZSENYI-DÍJAS.